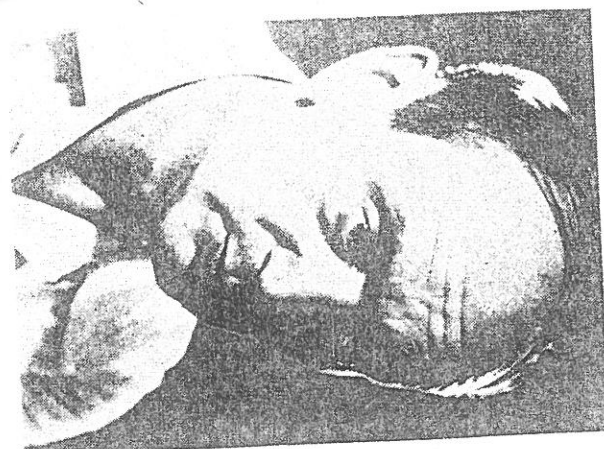

* * *

צער, יגון ואהבה הם שהביאוני לזכור את מורי, אלכסנדר בוסקוביץ, אשר מלבד היותו אמן ומחנך מעולה, היה מן הנעלים בבני אדם.

קשה לתאר שלא ישוב עוד לזמן שטור בכתיבת הקבועה ושלא נהנה עוד מידעו העצום ומחרצאותיו, אשר מעולם לא היו מעייפות, גם לאחר שעות רבות של למודים אחרים.

לא רק מורינו היה, אלא דורש טובה כל תלמידיו. הוא דיבר עם כל תלמידיו בחיבה ולכן היה קרוב אלינו גם מבחינה נפשית. כל אחד מלמידיו אשר נזקק לספול כל שהוא, ולו רק שטורי התעמל-ות, היה מדריוכו בהם ומעיל לו. ואם חשב את אחד מלמידיו למכשר, שזר לו בכל האמצעים שעמדו לרשותו (כך השיג אף כלי נגינה וסטרפנדיה לאחר מל-למידיו).

אף אני הנהניתי מחבתו ומאחדותו ומשוכה בפרס, נתנו לו על חנת שאקנה לי כלי נגינה. מאד כראב לי שלא אוכל עוד להודות על כך.

ידיעותי דלות מלדבר על פעילותו האמנותית, אך כמורה נתן לנו רבות. הוא הורה לנו רבות. הוא הורה לנו לא רק את הדרך לאמנות, אלא גם את הדרך להיחלצות בני אדם.

לאחרונה ראייתו בבית - חוליים, מלא אופטימיות היה. מחלתו לא זכאה את רוחו גם שם יצר נפלה בתלמי השמחה לראות את יצירתו. הוא לא רק הראה לי אור הוא גם הסבירה לי. אמר אז, שטור מעט יעזוב את בית החולים ויחזיר שוב לזדבוננו לא ישוב עוד. לא נזכה עוד להנות מחבתו ומידעו הרב. אך רוחו ומחמודו ישאר עמנו לעולם.

דני יוחס
תלמיד בכחח החמו

חברנו אלכסנדר אורייה בוסקוביץ אינגו קור.

ב-8 לנובמבר 1964, בן 57, נלקח מאתנו האדם אגין - חנופש, הקונסוליוטור והמורה - חאטן, אשר האציל מדרשו על האקדמיה מאז היווסדה.

הנשמת ההוה הישראלית במוסיקה - על כל שלוחותיה ומעודותיה - בכך זכתה המדולה של אלכסנדר אורייה בוסקוביץ.

עוד לפני עלותו ארצה בשנת 1938 כתב בוסקוביץ סוויטה לחמורות - אשר קרא לה מאוחר יותר "שרשרת חזק" - המושחתת על נעישות יהדות מזרח אירופה. מנחם העבוד החזמורתי היחה : להבליט את האופיני בנעישות, לשמח כעין רמקול לקורות, כפי שהן מסופרות בצליליהן על הרצינות ועל העלציות שבהן; כאילו הרגיש בוסקוביץ, כי ביצירה זו מחווה הוא קידה אחרונה לחור ולחברות, אשר יד המורל עמדה להמאכור להם באופן כל כך פראגי.

בהיותו ספוג חרבות זו ואריה אירופית, הגיש בוסקוביץ לארץ - ישראל. התנגשות בין מציאות חדשה ובין מציאות של חמול - שלשום היא כמעט בלתי נמשכת. אצל בוסקוביץ התבטאה התנגשות זו בצורת מספורפורה מזרזת למדי, אשר הובילה לחתושה ברורה של כל האופיני בסביבה החזשה, הפיטית והרררררררר כאחד, ומה שקובע במיוחד: להאבה אותו אופיני ולהרגשת האחדות אתו.

בוסקוביץ גילה את עצמו - ואת נמלוא מובן הדבר : המציאות החדשה היחה "חדשה" רק כלפי חוץ : למעשה מעולם לא היחה בממצא אחרת. ושמחת תחושת המציאות החדשה - הישנה היא שהולידה, היא שממכרחה היחה להוליד צליל שונה ביצירה, צליל המתחקה על עקבות האופף אותו כאן.

כך נוצרו - חוד המפרצות צורך בסוי עז - שתי יצירות חזמורררררר: הסוויטה השמית והקונצרטו לאבוב.

אלכסנדר אורייה בוסקוביץ קבע כוון צלילי חדש ביצירה הישראלית, כוון שמשך רבים, מבין תלמידיו ומבין אלה שלא נמנו אהם : נטיון סינמזה בין יסודות מזרחיים ומערביים במוסיקה.

השאיפה ל"סימפוניקה אסיאתית" כבסתי מחוהו הציאותית - רוחנית במחוס הגיאו-גרפי בו אנו חיים - היא ששמשה מאז הקונצרטו לאבוב קו מנחה ביצירותיו של בוסקוביץ, חוד כדי תהליך ממיד של הזדככות : ב"שיר המעלרר", ב"בת - ישראל" ב"קונצרטו דה קאמרה".

אלכסנדר אורייה בוסקוביץ נפטר, כשהיין חזרות יצירה דמיונית נסוך על פניו, יצירה, אשר צלילה הנמזים ישמשו מקור תחיה לא אכזב לאלה מידידיו וחלמידיו, אשר קשרו את חייהם במדלה של המוסיקה בישראל.

יהי זכרו ברוך !

ד"ר ה. שמואלי